

ærede Minister noget om, hvor mange af den Slags Sager der har været i det forløbne Aar, og hvor mange Bøder der er kommet ind? Jeg skulde tro, det var saa faa, at det ingenting betød, og jeg tror heller ikke, Anmeldelse finder Sted i nævneværdig Grad. Derimod er jeg ganske sikker paa, at det ofte sker, naar en Arbejder, der er blevet anvist, ikke kommer eller straks uden Grund forlader Pladsen, at Arbejdsgiveren saa siger: Vi gør ikke mere ved det, vi gider ikke have den Ulejlighed, vi kan ikke hvert Øjeblik ligge og skrive og korrespondere. Jeg tror, at denne Bestemmelse, selv om den er rigtig, er ganske uden Betydning, men saa bør den heller ikke staa i Loven.

Jeg kan altsaa erklære mig villig til i det Udvalg, der bliver nedsat, at optage en Forhandling om paa det Grundlag, som er vedtaget i det andet høje Ting, at gaa til en betydelig Begrænsning af de offentlige Anvisningskontorer.

I Afsnittet om anerkendte Arbejdsløshedskasser er der indført nye Bestemmelser; og der er foretaget en betydelig Nedsættelse af det offentlige Bidrag til den almindelige Forsikring gennem de anerkendte Arbejdsløshedskasser. Jeg ser i § 9, at man har bevaret de gældende Bestemmelser om, hvad der skal forstaaes ved det at være ubemidlet; og Formuegrænserne er opretholdt uden Forandring. Det er jo ikke i Overensstemmelse med Ministeriets almindelige Princip, hvorefter alle Værdier skal tilpasses efter den nye Værdimaaler, og det forekommer mig, at Satsene er høje, i hvert Fald vilde de have været det, hvis her var Tale om — hvad jeg vilde ønske, der havde været — en fortsat Lovgivning paa det bestaaende Grundlag med Regler om ekstraordinær Understøttelse.

Jeg maa samtidig gøre en Bemærkning om § 10 i Forslaget, som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) i Gaar talte om. Paragraffen indeholder følgende Bestemmelse om Optagelse af Medlemmer: „Optagelse kan dog ikke nægtes Personer, som godtgør umiddelbart efter Optagelsen at kunne faa Beskæftigelse af passende Varighed indenfor vedkommende Fag.“ Jeg maa give det ærede Medlem Ret i, at dette er en mærkelig uklar Bestemmelse, og jeg ved ikke, hvordan man vil praktisere den, for hvad vil det sige, at man skal godtgøre, at man kan faa Beskæftigelse af passende Varighed? Det forekommer mig at være et Udtryk, der er i den Grad vagt, at det neppe vil kunne faa nogen

Betydning ved den praktiske Administration af Loven.

Tilskuddet til Kasserne skal beregnes paa et nyt Grundlag, efter en Skala, der er inddelt i Grader efter Det statistiske Departements Gennemsnitsopgørelse af de forskellige Fags Arbejdsindtægter. Disse Tal vil naturligvis være nogenlunde rigtige, men ogsaa kun tilnærmelsesvis rigtige. Det Princip, at der skal ydes et større Tilskud, jo mindre Indtægt den paagældende Arbejder har, er rigtigt, men om de Procentsatser, der er sat, er de rigtige, vil vi jo formodentlig kunne forhandle nærmere om i det Udvalg, der nu skal nedsættes. Efter min Opfattelse gaar den Tilpasning, der her foreslaas, for vidt i Retning af Nedskæring. Staten gaar for langt i Retning af at unddrage Arbejdsløshedskasserne Tilskud. Satsene er blevet nedsat en Gang tidligere, og Arbejderne yder jo meget betydelige Beløb til deres Forsikring. Jeg synes ikke, Staten skulde tage fat med saa haard en Haand her.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) udtalte i Gaar, at Bestemmelserne vilde være særlig haarde mod Landarbejderne. Deri har det ærede Medlem ikke Ret, tværtimod vil de give Landarbejderne et relativt større Tilskud, da Leveomkostningerne er mindre paa Landet end i Byerne og man bruger den samme Beregning af Lønnens Størrelse for Landdistrikter, Købstæder og København, altsaa ikke foretager den samme Deling som paa saa mange andre Omraader. Denne Deling vilde være berettiget her, da det er billigere at leve paa Landet end i Byerne, hvorimod den overalt i vor Lovgivning bliver urimelig og uretfærdig, naar man fastsætter en langt højere Skala for København end for de større Provinsbyer, i hvilke det faktisk er lige saa dyrt eller dyrere at leve, end det er i Hovedstaden. Her bruger man den samme Skala for By og Land, og de, der som Landarbejderne staa lavt paa Skalaen med en Gennemsnitsindtægt af 1 500 eller 2 000 Kr., vil altsaa faa Del i det højere Tilskud. Landarbejderen er faktisk bedre stillet end sin Kollega i Byen med samme Indtægt, som faar det samme Tilskud, saa der kunde maaske i og for sig have været Grund til at have forskellige Indtægtsgrænser for By og for Land, altsaa gaa noget længere ned paa Landet, men det ved jeg ikke, om der kan skabes Stemning for.

Saa indeholder Lovforslaget en ny Bestemmelse om, at der kan oprettes Krisekasser med Tilskud fra Staten, Kommunerne og Arbejdsløshedsfonden, og disse Krisekasser skal Arbejderne selv yde et væsentligt